

Avšak pouhá neúčelnost a nevhodnost dispoic plánu regulačního, které se jinak drží v mezích stavebním řádem plánu tomu závazné vytýčených, nečiní dispoice ty ještě nezákonnými. Posuzovati pak účelnost a vhodnost takových ustanovení regul. plánu nss — který je povolán zkoumati toliko z á k o n i t o s t nař. rozhodnutí (§ 2 zák. a ss) — není příslušným, poněvadž jde při tom o úsudky povahy skutkové, nikoli právní, které tvoří toliko součást skutkové podstaty vlastního rozhodnutí správního úřadu, nss pak je skutkovou podstatou, z níž správní úřad vycházel, vázán (§ 6/I. zák. o ss).

Bylo proto stížnost zamítnouti.

Č. 3734.

Státní zaměstnanci. — Administrativní řízení:
 * Usnesení vlády ze 6. dubna 1922 o odškodnění za cestovní výlohy při skládání odborné zkoušky zakládá podle svého obsahu a vzhledem k tomu, že bylo výnosem ministerstva spravedlnosti z 18. dubna 1922 uveřejněno ve Věstníku tohoto ministerstva, pro zaměstnance justiční správy nárok na odškodné, stíhatelný před nss-em.

(Nález ze dne 13. června 1924 č. 10.596).

V ě c: Dr. P. B. v P. proti ministerstvu spravedlnosti o odškodnění za cestu k soudcovské zkoušce.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Výnosem presidia vr. zem. soudu v Praze ze 4. ledna 1923 připuštěn byl st-I, jenž 27. prosince 1920 nastoupil přípravnou službu soudcovskou u krajského soudu v P. a posléze konal službu jako auskultant u tamního okresního soudu, k soudcovské zkoušce, kterou ve dnech 21. a 22. února a 1. března 1923 vykonal u vr. zem. soudu v Praze s dobrým prospěchem. Podáním z 5. března 1923 oznámil ve smyslu § 84 služ. pragm., že vystupuje ze státní služby; resignace ta výnosem presidia vr. zem. soudu z 13. března 1923 přijata a jmenovaný 15. března 1923 sprostěn služby.

Ještě před tím sub praes. 24/2 a 2/3 1923 st-I předložil presidiu krajského soudu v P. likvidace za cesty k soudcovské zkoušce.

Min. spravedlnosti, jemuž likvidace předloženy k rozhodnutí, výnosem z 27. dubna 1923 vyslovalo, že st-li nepřisluší nárok na odškodné dle usnesení ministerské rady z 6. dubna 1922 (vým. min. sprav. z 18. dubna 1922), poněvadž nelze říci, že by soudcovskou zkoušku byl p o v i n e n vykonal, když ihned po jejím složení resignoval a přestoupil do jiného oboru povolání právního.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí nss uvážil:

St-I opírá svůj nárok na odškodné o výn. min. sprav. z 18. dubna 1922 č. j. 19161. Podle tohoto výnosu, uveřejněného ve Věstníku min. sprav., roč. IV., str. 82, vláda povolila usnesením ze 6. dubna 1922 až na další, aby státním zaměstnancům, již dle předpisů, platných pro jejich služební odvětví, jsou povinni podrobiti se odborné zkoušce, zkoušku tu poprvé podstupují a musí se za tím účelem odebrati do místa, ležícího

mimo jejich úřední místo, bylo poskytováno odškodné podle pravidel dále tam uvedených.

Nss-u bylo nejprve řešiti otázku, může-li tato norma, která nebyla publikována způsobem nařízeným pro vyhlašování právních předpisů (zák. z 13. března 1919 č. 139 Sb.), býti považována za zdroj subjekt. práv, která jediné požívají ochrany tohoto soudu (§ 2 zák. o ss). Odpověděl si na tuto otázku kladně. Z kontextu oběžníku je patrné, že státním zaměstnancům, jichž se týká, nárok na odškodné jí normované dáti c h t ě l a (arg. »Zaměstnancům, již od zkoušky odstoupí, odškodné n e p ř í s l u š í«. »Promeškáním této lhůty nárok na odškodné zaniká«). Byla-li pak uveřejněním ve Věstníku min. sprav. sdělena všem zainteresovaným státním zaměstnancům justiční správy, nabyla tím povahy generálního opatření interesentům řádně intimovaného, z něhož mohou vyvozovati nároky, které jim dle obsahu jeho byly přiznány.

Ve věci samé neshledal však soud stížnost důvodnou. Žal. úřad popřel nárok st-lův, poněvadž nelze říci, že by zkoušku byl býval povinen vykonati. St-l tento úsudek popírá, poukazuje na to, že v době, kdy zkoušku skládal, byl podle předpisů platných pro soudcovskou službu povinen se jí podrobiti, a okolnosti později nastalé že nároku jednou nabytého nemohou alterovati. K tomu dlužno podotknouti:

Výn. min. sprav. z 18. dubna 1922 dává nárok na odškodné tam normované státním zaměstnancům, kteří dle předpisů platných pro jejich služební odvětví jsou povinni podrobiti se odborné zkoušce. Předpokládá tedy, že jde o státního zaměstnance, u něhož složení zkoušky je podmínkou pro setrvání v služebním poměru a další výkon služby v dotčeném odvětví, a dává nárok na odškodné zřejmě právě jenom z důvodu, že stát pro své účely toho potřebuje, aby onen zaměstnanec zkoušce se podrobil a mohl tak nadále úspěšně službu konati.

St-l vystoupil ze státní služby bezprostředně po složení soudcovské zkoušky. V době, kdy žal. úřad rozhodoval o poskytnutí odškodného, státním zaměstnancem již nebyl. Jestliže za tohoto stavu, jak se jevil v době vydání nař. rozhodnutí, žal. úřad uznal, že st-l nebyl povinen soudcovskou zkoušku konati, kdyžtž službu, pro kterou ona povinnost byla stanovena, hned na to opustil, a že tu tedy není předpokladů pro poskytnutí odškodného ve smyslu výnosu z 18. dubna 1922, nelze výrok ten uznati nezákonným.

Bylo proto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 3735.

Z n á m k y: Podobnost známek, skládajících se ze dvou částí, z nichž každá se nalepuje na jeden konec cívky nití?

(Nález ze dne 13. června 1924 č. 10.647).

V ě c: Firma J. a P. C. v P. (adv. Dr. Otto Gellner z Prahy) proti ministerstvu obchodu (odb. rada K. Weber) o ochranné známky.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.